

عنوان مقاله:

اعلام اراده در اسناد تجاری؛ مطالعه حقوق ایران و کنوانسیون های ژنو و آنسیترال

محل انتشار:

پژوهشنامه حقوق تطبیقی، دوره 7، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

محمد شکر - استادیار گروه حقوق دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

امیر احمدی - استادیار گروه حقوق دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

صدور اسناد تجاری، چک، سفته و برات و ظهرنویسی یا ضمانت آنها و همچنین قبولی برات ناشی از اراده اشخاص است، مطابق قواعد عمومی قراردادها قصد انشا باید ابراز گردد تا سازنده عمل حقوقی باشد، این ابراز اصولاً می تواند به هر نحوی صورت پذیرد اما مطابق کنوانسیونهای بین المللی ژنو و آنسیترال در خصوص اسناد تجاری، ابراز اراده به نحوی خاص مشخص گردیده است؛ زیرا حسب مورد با امضا یا مهر و گاه صرفاً با امضا باید صورت گیرد. رکن دیگر ابراز اراده و در واقع مرحله قطعی آن، تسلیم سند پس از امضا یا مهر است که باید با رضایت بعمل آید، حقوق ایران نسبت به اثر حقوقی تسلیم سند تجاری ساکت است، لکن در اسناد بین المللی و حقوق انگلیس به نقش تسلیم تصریح گردیده است. تسلیم سند علاوه بر مواردی مانند انتقال سند در وجه حامل و یا ظهرنویسی بدون نام که به نحو مستقل قصد اعلام اراده محسوب می گردد، در سایر موارد نیز باید در کنار امضاء مکمل و تمام کننده اعلام اراده محسوب گردد. در مواردی مانند انتقال سند در وجه حامل و یا ظهرنویسی بدون نام که به نحو مستقل قصد اعلام اراده محسوب می گردد، در سایر موارد نیز باید در کنار امضاء مکمل و تمام کننده اعلام اراده محسوب گردد.

کلمات کلیدی:

اسناد تجاری، ابراز اراده، امضا، مهر، تسلیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1772296>

